

عنوان مقاله:

واکاوی آموزه سمساره و کرمه در هند و گسترش آن در وده ها

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 17، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

سید سعید رضا منتظری - استادیار گروه ادیان، پردیس فارابی دانشگاه تهران، قم، ایران

وحید پزشکی - دانش آموخته کارشناسی ارشد گروه ادیان غیرابراهیمی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم، قم، ایران

خلاصه مقاله:

کهن ترین بازمانده های نوشتاری در هند مربوط به آریایی های وده ای است. نخستین بار در این آثار آموزه سمساره مطرح می شود. آریایی ها در رویارویی با بومیان، در طول زمان، برخی درونمایه های دینی آنان را گرفتند و با باورهای خود هماهنگ کردند که در این میان آموزه های فروهر، هم تباری یا توتمیسم (هم تباری انسان - گیاه) و تجلیل نیاکان بیشترین سهم را داشته اند. این آموزه ها وقتی در روند کوچ به دیار هند می رسد با اندیشه های تجسد و تجسم خدایان و باور به هم تباری، همنشین و سرانجام به صورت آموزه سمساره جلوه گر شده است. خدایانی چون ویشنو - که بیشترین پیوند را با سمساره دارد - در این روند به گونه ای جایگزین میتره آریایی - که بیش از سایر خدایان با آموزه فروهر (تجلی) در ارتباط بوده - شده است. هرچند سمساره در اوپه نیشدها، آشکارا، بیان شده است، لیکن در وده ها شواهدی مبنی بر بازگشت دوباره روان وجود دارد که نشان از اعتقاد به سمساره در دوران پیش از نگارش اوپه نیشدهاست.

کلمات کلیدی:

اوتاره، راه نیاکان، سمساره، فره، کرمه، وپیهوه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1532064>

